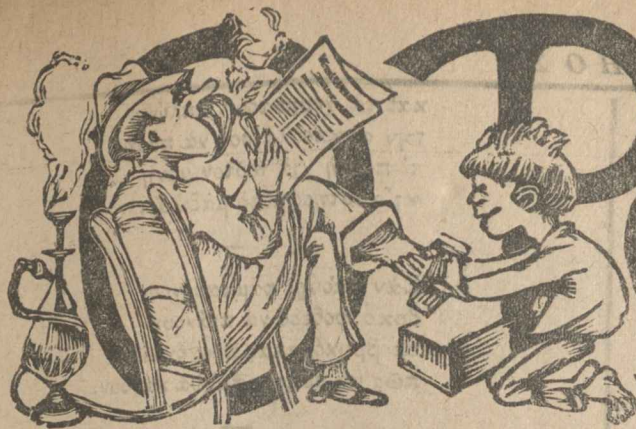

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννακόσα δέκα
κι' ὄλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Ἐξη Μαρτίου,
μηνὸς ἀρτίου.

Χίλια δώδεκα μετρῶ κι' ἑκατὸν ἀκόμη,
σὲ νεκροὺς καὶ ζωντανοὺς σήμερα συγγνώμη.

Τὸ ξύλινο ζευγάρι μέλπει τὸ μαξιλάρι.

Φ. — Ὅποια διασκέδασις ἀληθινὰ μεγάλη...
Τῶδες τὸ μαξιλάρισμα, βρε Περικλῆ, καὶ πάλι;
Π. — Τῶδα κι' ἐγέλασα πολὺ... κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιδόλλω
πῶς εἶναι: γλέντι μοναχὸ κι' ἀπ' ὄλα πρὸ μεγάλο.

Εἰς μεγάλας ἐορτάς
Καρναβάλων ἐδῶ πέρα,
τότε, Φασουλή, σκιρτᾶς,
ὅταν βλέπῃς στὸν ἀέρα
μαξιλάρια νὰ πετοῦν,
καὶ νὰ τὰ χειροκροτοῦν
οἱ Ρωμηοὶ ξεκαρδισμένοι
καὶ κατενθουσιασμένοι.

Φ. — Χαῖρε χαῖρε κατὰ πάντα, μαξιλάρισμα δεινόν,
ὅπου πρῶτον ἐπεφάνης μες στὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν,
κι' ἐπροκάλεσες μεγάλας τῶν Ἑλλήνων ἰαχὰς
κι' ἀνεπτέρωσες ψυχὰς.

Χαῖρ' ἐφεύρεσις μεγάλη,
ποῦ Ρωμαῖκο κεφάλι
σ' ἀνεκάλυψε γερὸ,
καὶ περνοῦμε τὸν καιρό.

Χαῖρε χαῖρε, μαξιλάρι... ποῖός ἐκεῖνος, ἀδελφέ μου,
ποῦ στὴν γῆν αὐτὴν τῶν φώτων
ἐνεπνεύσθη κατὰ πρῶτον
τὴν ἰδέαν τὴν μεγάλην τοῦ μαξιλαροπολέμου;

Ποῖός ἐκεῖνος, κοκκαλιάρη,
ποῦ τὸ πρῶτο μαξιλάρι
τοῦ κατέδηκε νὰ ρίξῃ;

Καὶ μαξιλαροπολέμους
στους Ρωμηοὺς τοὺς θερμοαίμους
διατόρως νὰ κηρύξῃ;

Ποῖός ἐκεῖνος, Περικλέτο,
ποῦ γαλβάνισε κι' ἐφέτο

τῆς Ἀποκρηῆς τὰ πλήθη,
καὶ δυσθύμων πολιτῶν
ἡγαλλίασαν τὰ στήθη
μὲ τὸν πόλεμον αὐτόν;

Ὁ τοῦ μαξιλαρώματος μεγάλος ἐφευρέτης
αὐτὸς δὲν εἶναι νοῦς
ἀνήκων στους κοινοὺς,
μὰ κάποιος ὑψιπέτης.

Κι' ἂν ἓνας κι' ἄλλος, βλάκα, κοινότατος ψωρίτης
ἀνδριαντοποιηται καὶ ζῶν καὶ μακαρίτης,
πλὴν ὁ μαξιλαρώσας τὴν γῆν τῶν μεγαλείων
φαντάσου πόσο πρέπει ν' ἀποθανατισθῇ...
κι' ἂν στήσουν ἀνδριάντα σ' αὐτόν καὶ Μαυσωλεῖον
θαρρῶ πῶς δὲν τοῦ φθάνουν αὐτὰ νὰ δοῦσά τῃ.

Τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον
ἐν μέσῳ τῶν Ἑλλήνων
πρέπει νὰ τὸν γνωρίσωμεν.

Καὶ πάντοτ' αἰωνίαν,
κλεινὴν καὶ δαιμονίαν
τὴν μνήμην νὰ τηρήσωμεν.

Ἄς στέψωμεν ἐκεῖνον,
αὐτὸς γὰρ ὁ φαῖδρύνων
τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων.

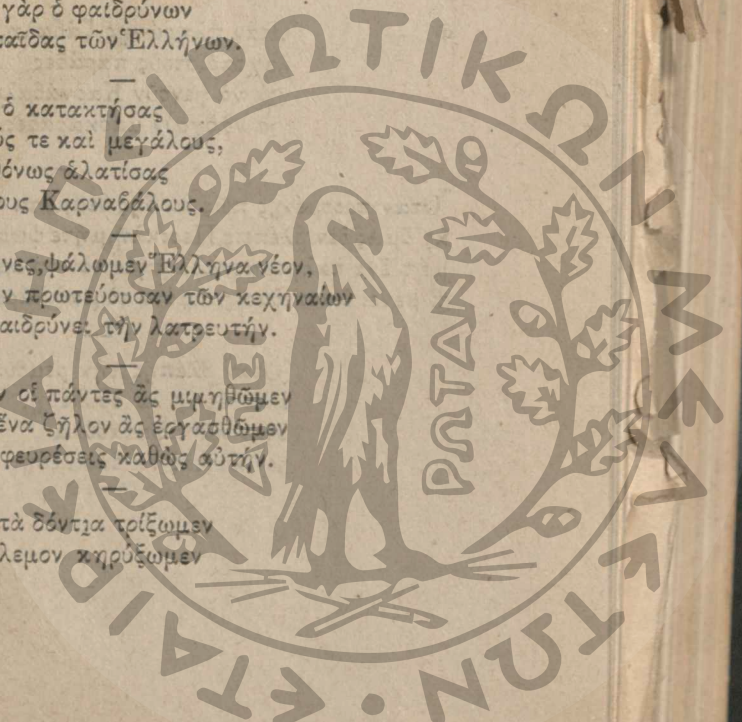
Αὐτὸς ὁ κατακτῆσας
μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
κι' ἀφθόνως ἀλατίσας
ἀνόστους Καρναβάλους.

Ἑλληνες, φάλωμεν Ἑλλήνα νέον,
ποῦ τὴν πρωτεύουσάν τῶν κεχηγμένων
καταφαιδρύνει τὴν λατρευτὴν.

Τοῦτον οἱ πάντες ἄς μνησθώμεν
καὶ μ' ἓνα ζῆλον ἄς ἐργασθώμεν
πρὸς ἐφευρέσεις καθὼς αὐτὴν.

Π. —

Δεῦτε τὰ δόντια τρίζωμεν
καὶ πόλεμον κηρύττωμεν

πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλους,
καὶ μαξιλάρια ριζωμέν
γενναίως πρὸς ἀλλήλους.

Εὐοὶ στοὺς μπαγλαρώσαντας
καὶ στοὺς μπαγλαρωθέντας
καὶ στοὺς μαξιλαρώσαντας
καὶ μαξιλαρωθέντας.

Ἐρρέτω πληθὺς πικριῶν
καὶ σκέψις θλιθερά,
καὶ σὲ καπέλα κυριῶν
ἄς γίνῃ συμφορά.

Τὸν μαξιλαροπόλεμον ὀμνήσωμεν μὲ θούρια
καὶ γυναικείων κεφαλῶν ἄς καταπέσουν φρούρια.

Κάτω μπαξέδες φορητοὶ
τῆς τάδε καὶ τῆς δεῖνα,
κάτω καὶ πύργοι κινητοὶ
κὶ ἔλα τὰ καπελῖνα.

Καὶ ξένων ἀνταποκριτῶν
τὸ σοβαρὸ κονδύλι
σπεύδει τὸν πόλεμον αὐτὸν
στὴν Δύσει ν' ἀναγγεῖλῃ.

Αἶμα γράφουν ὅτι ρεῖ
κὶ ὅτι βρόμος ἀντηχεῖ
μαξιλαρικῶν πολέμων.

Κὶ ὁ σὲρ Ἐδουαρδὸς ὁ Γκρέυ
σοβαρῶς ἀνησυχεῖ
γὰρ τὸ καθεστῶς τῶν Αἰμῶν.

Καὶ καθεὶς ἐκ τῶν Μινίστρων
τῶν μαξιλαρικῶν τὸν οἶστρον
ἐπικινδύνον τὸν κρίνει,
γιατὶ κάποτε βαρύνει.
κὶ ἔνα μοναχά, ζαγάρι,
πουπουλένιο μαξιλάρι.

Φ.—

Ὅταν πληρώνης, ζάδαλῃ,
λαχταριστοὺς παράδες
γὰρ νὰ γενοῦν Καρναβάλοι,
γὰρ νὰ βγῶν μασκαράδες.

Ὅταν προσμένῃς πῶς θὰ δῇς θεάματα ποικίλα,
κὶ ὅμως δὲν βλέπεις, Περικλῆ, μήτε ψωροκαμήλα,
μήτ' ἔνα παλιομασκαρά, μήτε τὸν γκαμηλιάρη,
τί μένει διασκέδασις;... μόνο τὸ μαξιλάρι.

Ὅταν βλέπῃς τὴν ρεμπούλα
ἐλευθέρως νὰ δουλεύῃ,
ὅταν κάθε φαταούλα
τὸν κυττᾶ νὰ βασιλεύῃ.

καὶ τὰ χέρια τοῦ ν' ἀπλώνῃ
τὴν σακκοῦλα σου νὰ πάρῃ,
τί ποινὴ γὰρ τοῦτον μόνῃ
κὶ αὐστηρά;... τὸ μαξιλάρι.

Σὰν ἀκούῃς φαμφαρόνους
ὄρκο φοβερὸ νὰ πιάνουν
σὲ βρυκόλακας προγόνους
πῶς θὰ δείξουν καὶ θὰ κάνουν.

Καὶ κατόπιν σὲ Ταμεῖα
χάσκουν σὰν κηφηναριά,
τί γὰρ τούτους πρέπει;... μὴ
δυνατὴ μαξιλαριά.

Ὅταν μέσα σ' τὴν ἀντάρα,
κεφαλὴ ξεδιωμένη,
σταθῇ μπρὸς σου μὴ λαπάρα
φουσκωτὴ καὶ κορδωμένη.

Καὶ σὺ βλέπεις σκυθρωπὸς
πόσα χώνεψε καὶ πῶς,
τί βραβεῖον ἀπομένει καὶ γὰρ τούτῃ τὴν λαπάρα;...
μὴ μεγάλη μαξιλάρα.

Ὅταν σκούζονε, φειριάρῃ,
συμπολῖται φειρισμένοι
ὅτι νέων φόρων βάρη
θὰ μᾶς γδάρουν τὸ τομάρι,
ποῖον ὄπλον ἀπομένει
καὶ γὰρ αὐτούς;... τὸ μαξιλάρι.

Ὅταν κόμματα μεγάλα,
Περικλέτο μου κεφάλαια,
μὲ πεποίθησιν μᾶς λένε
πῶς θὰ δράσουν νότα μπένε
γὰρ τοῦ τόπου τὸ καλὸ
καὶ θ' ἀλλάξουνε μισαλό.

Τὴν κατάνυξιν σὰν βλέπῃς τῆς μεγάλης μετανόιας
τῶν κομμάτων, βρὲ γρουσουζή,
καὶ φαντάζεσαι σ' τὸ μέλλον ἀληθεῖς εὐδαιμονίας
γὰρ τὸν τόπο τὸν μουφλούζῃ,
πῶς σ' αὐτῆς τῆς μετανόιας θ' ἀπαντήσῃς τὸ τροπάρῃ;
μόνο μὲ τὸ μαξιλάρι.

Ὅταν ἄλλοι μουρμουρίζουν
μ' ἔνα θρήνον περισσόν,
κὶ ὅταν κλέη κακαρίζουν
μὲ φωνὴν διαπασῶν
Σαντεκληρήδες μεγάλοι καὶ μικροὶ Σαντεκληράκη,
τί χρειάζονται γὰρ τούτους;... μερικά μαξιλαράκια.

Ὅταν βλέπῃς ἐδῶ πέρα
μέσ' στὸν πτήσεων τὴν μάνα
πῶς δὲν πᾶνε σ' τὸν ἀέρα
τοῦ Κατέρς τάεροπλάνα.

Ὅταν ἀπορῶν κυττᾶς
ὅτι δὲν πετοῦν, βρωμιάρῃ,
τότε σὺ τί τοῦ πετᾶς
τοῦ Βαρόνου;... μαξιλάρι.

Ὅταν βλέπῃς τόσας πτήσεις,
ὅπου σοῦρχεται νὰ πύσῃς,
κὶ ἱκαροὶ πετοῦν ἀπ' ὅλαις, Περικλέτο, τῆς μεριαῖς,
πῶς καὶ τούτους θ' ἀνταμείψῃς;... μόνο μὲ μαξιλαριάς.

Ὅταν δῇς τὴν Ζαφειρίτσα,
Περικλέτο μου τζουτζέ,
μ' ὅλα τὰλλα τῆς καπρίτσα
νὰ ζῇτῃ καὶ φερετζέ,
τί θὰ πῇς ὅτι τῆς λείπει μὲς σ' τὸ τόσο τῆς καμάρῃ;...
κτύπημα μὲ μαξιλάρι.

Ὅταν σ' ἐξέδρας ὀφηλά, βρὲ Περικλέτο, στέκης
ὡσὰν ντεληφυσέκης,
προσμένων Καρναβάλους
μαζὶ μὲ τὸσους ἄλλους.

Κὶ ὅπότεν κλαῖς λυπητερά
καὶ τὸν δικό σου τὸν παρὰ

καὶ τῶν συμπολιτῶν σου,
κὶ ἄλλον δὲν βλέπῃς μασκαρά
παρὰ τὸν ἑαυτὸν σου,
τί πρέπει τότε καὶ γὰρ σὲ τὸν πρῶτο ξεκουτιάρῃ;...
μόνο τὸ μαξιλάρι.

Ἄς τὸ ψάλῃ τὸ λοιπὸν
μὲ χαρμόσυνον σκοπὸν
κάθ' εὐδαιμονία, κάθε τάλας.

Σὺ χαρὰ τῆς Ρωμηοσύνης,
σὺ πηγὴ τῆς εὐφροσύνης,
σὺ τῶν Καρναβάλων ἄλας.

Μόνον ὄπλον ἀπομένεις
τῆς φυλῆς τῆς δοξασμένης.
Νέον ὄπλον, ποῦ δὲν φέρει
σὲ κανένα κρύους τρόμους,
ἐλαφρὸν γὰρ κάθε χέρι,
γὰρ παιδιῶν καὶ γέρον ὤμους.

Ὅπλον νέον, συμβολίσον τὴν σαρκάζουσαν Ἑλλάδα,
μὴν ἡμερὸν κοιλάδα,
ποῦ μισεῖ τὴν ἀγριάδα.

Ὅπλον νέον, ποῦ τῶν φῶτων ἡ πατρίς τὸ περιβάλλει
καὶ τὸ μέλει κάθε στόμα,
ποῦ σκοτίνει κάθε κάλπη
μὲ τὸ γέλιο, μὲ τὸ σκῶμμα.

Ἀνακάλυψις τελεία
καί'σ'την σύγχρονον Ἑλλάδα...
μ'αὐτὴν γίνεται γελοία
καθεμιά ψευτοφυλλάδα,
κι'ὅπου βλέπεις γαῖδουριά
δίνε της μαξιλαριά.

Ὅπλον ἡμερονῶρατον,
σαρκασμοῦ βολὰς ἀφίνον
κατὰ τόσων ἀρουραίων
καὶ πατριωτῶν κηφήνων.

Καὶ σὰν βλέπης νὰ πετᾷ
πέφτουν κάτω πτώματα
μόνο μὲ τὰ χωρατά,
μόνο μὲ τὰ σκώμματα.

Ζήτω τοῦ μαξιλαριοῦ,
ποῦ κανεῖς δὲν τοῦ γλυτόναι
καὶ τὸ σοβαρὸ σκοτόναι
καθενὸς κηφηναριοῦ.

Κτύπα καθένα μούτσουνο ..κι'αὐτὸ τὸ τρισκατάρατο,
κι'αὐτὸ τὸ τετραπέρατο,
μὲ μαξιλάρι βάρα το
καὶ γάνωστου τὸ κέρατο.

Δεῦτε μαξιλαρώσωμεν καμπόσους Σαντεκλήρηδες
καὶ κᾶτι μακροχέρηδες.
Δεῦτε πολλοὺς σαρώσωμεν
μὲ τὸ πλον μας τὸ σπάνιον,
δεῦτε μαξιλαρώσωμεν
κι'ὅσους δὲν δίνουν δάνειον.

Δεῦτε πρὸς ἐκκαθάρισιν προβῶμεν, παλληκάρια,
μόνον μὲ μαξιλάρια.
Τὸ μαξιλάρι ἵππεύσωμεν
καὶ πρὸς πατρίδα σπεύσωμεν
πολλάκις σαρκασθεῖσαν
καὶ μαξιλαρωθεῖσαν.

Καλῶς'στην τὴν Σαρακοστή μὲ σκορδαρίλας ἄρωμα,
κι'αὐτὴ σὰν τὸν Καρνάβαλο γυρεῖ μαξιλάρωμα,
καὶ τοῦ μαξιλαρώματος τὸ γλέντι τὸ τρανὸ
εἶναι κι' Ἀποκριάτικο καὶ Σαρακοστιανό.

Καὶ μὲς'σ'την τόση προσευχή καί'σ'την πολλή νηστεία,
ὅπου τὰ στήθη σου κτυπᾷς ὡς ὁ γνωστός Τελώνης,
σὲ βεβαίῳ πῶς παντελῶς δὲν κάνεις ἁμαρτία
ἐταν μαξιλαρώνεσαι κι'ἐταν μαξιλαρώνης.

Δὲν εἶναι γλέντι μοναχὰ γιὰ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους,
θαρρῶ πῶς πρέπει κἄποτε καὶ γι' Ἀρχιεπισκόπους,
ποῦ περιβάλλονται τὸ φῶς κι'ἐκεῖνοι σὰν ἱμάτιον,
τὸ θέλουν τώρα κι'ἀπ' ἐκεῖ
τῆς Πόλις οἱ Συνοδικοί,
ποῦ Πατριάρχας πολεμοῦν μ'ἀρχαῖον Συναγμάτευ.

Τὸ θέλουν ὅσοι τὸν λαμπρὸν νυμφῶνα τοῦ Κυρίου
τὸν μεταβάλλουν ταπεινῶς εἰς οἶκον ἐμπορίου.

Τὸ θέλουν ὅσοι παίζοντες μὲ τὸ δουλεῦον γένος
δὲν βλέπουν ὅτι σπείρεται τῆς ἐριδος ὁ σπόρος,
τὸ θέλει κάθε σεβαστός, κάθε μωρὰ παρθένος,
ὅπου κατόπιν ἐορτῆς ὀργᾷ λαμπαδηφόρος.

Ψυχοσαβδάτου τελετὴ καὶ πεθαμμένων σκελετοί.

Φ. — Μαξιλαρώματος καιρὸς
γιὰ κάθε μωροκύριον,
μὰ τώρα στρέψε σοβαρὸς
κι'ἐκεῖ'στὸ Κοιμητήριον,
καὶ κύττα, φίλε σκελετέ,
πόσοι τελοῦνται τελεταί.

Τί πανηγύρι, Περικλῆ, τί γέλως κι'εὐθυμία!...
μὲ μαξιλάρια σκελετοί
θαλίνουν ἀπὸ μνημεῖα
καὶ σὰν κι'ἐμᾶς γελοῦν κι' αὐτοί.

Κι'ἐδῶ καλοπληρόνονται,
κι'ἐδῶ καλοπληρόνουν,
κι' ἐδῶ μαξιλαρόνονται,
κι'ἐδῶ μαξιλαρόνουν.

Κι'ἐδῶ'στὸ Κοιμητήριον φθόνος πολὺς καὶ ζήλεια,
κι'ἐδῶ καθεὶς σκυλεύεται,
κι'ἐδῶ τὸ λάδι κλέβεται
μέσ'ἀπὸ τὰ καντύλια.

Κι'ἐδῶ νεκροὶ φθονοῦν νεκρῶν τιμὰς καὶ μεγαλεῖα,
κι'ἀκούς παράπονα πικρὰ
μέσ'ἀπὸ μνήματα μικρὰ
γιατὶ κι'αὐτὰ μαρμάρινα δὲν εἶναι Μανωλεῖα.

Βλέπεις ἀσήμους σκελετοὺς;...τὰ ζωντανὰ κουφάρια
δὲν ἄφησαν προσκέφαλο σὲ τοῦτους τοὺς προστύχους,
καὶ σήμερα δὲν ἔχουνε κι'ἐκεῖνοι μαξιλάρια
γιὰ νὰ μαξιλαρώσουνε γερὰ τοὺς τυμβωρύχους.

Σὰν σὲ θαρροῦν γιὰ ταπεινὸ
καὶ παραπεταμένο,
τότε σὲ τρῶν καὶ ζωντανό,
σὲ τρῶν καὶ πεθαμμένο.

Κι'ὀπότε, ἔλθῃ, Περικλῆ, μεγάλο ψυχοσάββατο
ζητεῖς τὸ μαξιλάρι σου νὰ βρῇς'στὸ νεκροκράββατο,
μὰ βλέπωντας πῶς'χάθηκε τὰ χέρια σου σταυρόνεις
κι'ὅλο μαξιλαρώνεσαι καὶ δὲν μαξιλαρόνεις.

Π. — Εὖοι τὸ μαξιλάρι μου... καὶ ἐγὼ, βρε φαμφαρόν,
πέρνω τὸ μαξιλάρι μου καὶ σὲ μαξιλαρόνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γεώργιος ὁ Βλάχος κι'ἡ τοῦ Κόντου Δημαρέτη
ἐγίναν κι'οἱ δύο τώρα κανακάρικο ζευγάρι,
κι'ὁ Ρωμηὸς μετὰ χαρᾶς τοῦ πατρικὴν εὐχὴν προσέλα
ἢ ζῶντων ἢ νεκρῶν σὰν τὸ πρῶτο τὸ φεγγάρι.